

Molčala sva. Fontana je šumela, veter je ječal, skozi dremoten blesk svetilk so se črtali groteskni obrisi poslopij ogromnega izumrlega mesta. Z zelenkastimi očmi je topo strmela ženska vame.

— Mislila sem, da sva si sorodna in vendar sva si tujca, je dejala tiho in ponižno.

— In vendar sva si tujca! sem ponovil jaz. Bila, sva in si bova! — Poglej tja doli tisto zvezdo, drobno in neznatno, da jo komaj opaziš. Pod tisto daljno južno zvezdo je moj dom . . .

— Pod tisto malo, daljno zvezdo . . . In jaz sem mislila . . .

— Zakaj si mislila? Samo trenotki so, ko smo si blizu, tako blizu, da si pogledamo do dna oči in se spoznamo, za trenotek razumemo in oklenemo drug drugega v svoji neskončni bedi . . . Okleni se me tudi ti, ti, ki si mi sestra v svoji bedi nocoj to noč.

Naslonila se je name in objeta sva šla preko resnih, molčečih cest, dva tujca, brat in sestra nocoj to noč.

Ivan Albreht:

Brambovci.

Rdeče, rdeče so naše trate
in gore in skale in divje čeri,
in jezno, jezno sršijo granate,
sovražno nas gledajo črne oči.

Le ljubica naša je vroča,
hej, ljubica naša je hladna
in ljubica naša gori!

Ožgani, ožgani so naši obrazi,
razpraskana lica, steklene oči,
kadar vihramo v zbesneli ekstazi
in plešemo ples, ki imena mu ni.

A ljubica naša nas vodi,
hej, ljubica naša nas vabi
in ljubica naša mori.

*senexo talent - a talent .
fab: 26/*